

Το PRIDE και οι “αμφισβητήσεις” του

Για μια ακόμη χρονιά περήφανα και μαζικά έγινε η καθιερωμένη πλέον παρέλαση του lgbtq+ κινήματος με την εκρηκτική αποσυμπίεση της επιθυμίας για ζωή να εκφράζεται στο κέντρο της Αθήνας με το μοναδικό τρόπο που μόνο αυτό το κίνημα ξέρει τόσο καλά και αυτό γιατί έχει πραγματική σχέση με τα χρώματα, με όλα τα χρώματα.

Από το πρώτο “Φεστιβάλ Περηφάνιας Αθήνας – Athens Pride” το 2005, συμμετείχαμε ουσιαστικά μιας και ένας τόπος διαβουλεύσεων και συνελεύσεων ήταν το Νοσότρος στα Εξάρχεια. Στη Κλαυθμώνος πάντα είχε η ΑΚ περίπτερο αλλά και στην Πορεία είχαμε ένα ξεχωριστό μπλοκ με τη μεγάλη μαύροροζ σημαία αλλά και περιφρούρηση διότι υπήρχαν απειλές από φασίστες και ομοφοβικούς και οι προστριβές στις πρώτες πορείες ήταν γεγονός. Φυσικά δεν συμμετείχαμε μόνο στο pride αλλά ήμασταν και μέσα και σύμμαχοι με αυτό το κίνημα γιατί το θεωρούσαμε και εξακολουθούμε να το θεωρούμε πυρήνα κάθε τι ριζοσπαστικού.

Μόνο γιαυτό; Όχι μόνο γιαυτό αλλά για κάτι σπουδαιότερο που μια φιλανθρωπική αλληλεγγύη ή ένας λειψός αντιφασισμός αδυνατούν να το γνωρίζουν και δεν το έχουν αγγίξει καν ακόμη μέχρι σήμερα.

Λοιπόν, στο ερώτημα αν οιLGBTQ+ ζωές είναι άξιες να βιωθούν απαντήσαμε ναι και αυτό το Ναι έγινε αγώνας προκειμένου αυτές οι ζωές να μην είναι γυμνές και ιερές, υποψήφιες με τα ροζ τρίγωνα έξω από τις πύλες του Arbeit macht frei.

Το LGBTQ+ κίνημα δεν είναι κίνημα ιδεολογικό αλλά κίνημα ζωής και ύπαρξης, ίδιας μάλιστα σημασίας με την ύπαρξη της ίδιας της κοινωνίας, “δύο” υπάρξεις που κινδυνεύουν εν δυνάμει από την κρατική ρατσιστική θανατοπολιτική.

Για να γίνει δυνατή η ύπαρξη σε μια πολιτική κοινωνία απαραίτητη προϋπόθεση είναι να καταργηθούν οι όποιοι “νόμοι της Νυρεμβέργης”, νόμοι διαχωρισμού και εξαίρεσης και να αποκτηθούν ίσα δικαιώματα. Δικαιωτισμός; όχι διότι αφορά την ίδια την ύπαρξη και όχι τον συνδικαλισμό της ζωής.

Τώρα για τις φωνές που υπάρχουν ότι “το pride βρήκε άλλους συμμάχους” .ή αμφισβητήσεις “το pride ενσωματώθηκε στον καπιταλισμό” “το κράτος και οι εταιρίες το πουλάνε σαν εμπόρευμα”, “χορηγοί μεγαλοαπατεώνες” πράγματι το pride φαίνεται να μη μας χρειάζεται πλέον.

Σωστά είναι όλα με μια διευκρίνηση. Η ενσωμάτωση για ένα πρόσφυγα του '30 ή για έναν μετανάστη -πρόσφυγα του Αιγαίου είναι όρος ύπαρξης σε μια εθνοκρατική κοινωνία. Τέτοιας έκτασης είναι αυτό το ζήτημα. Αυτό ας το έχουμε υπόψιν μας διότι δεν νομίζουμε να υπάρχουν άνθρωποι ανάμεσά μας να προτιμούν μόνιμους ρόλους αλληλεγγύης με μια ευκταία προσφυγοποίηση ή εξαίρεση.

Στην προκειμένη περίπτωση έγιναν αγώνες δεκαετιών και το κίνημα αυτό πράγματι κατέκτησε να συσπειρώσει το υποκείμενο της αναφοράς του και είναι πλέον το ίδιο το υποκείμενο που καθορίζει τα χαρακτηριστικά του στο συγκεκριμένο κοινωνικό και πολιτικό πλαίσιο που υπάρχει και έχει την ευθύνη των πράξεων

του.

Όσο αφορά τώρα τα πολιτικά χαρακτηριστικά καθώς και τους τρόπους δράσης είναι θέμα κοινωνικής, πολιτικής, και οργανωτικής πλειοψηφίας εντός του υποκειμένου αλλά και στη κοινωνία γενικότερα. Αν δηλαδή θα επιλέξει την αυτονομία ή την ετερονομία.

Αναφερόμενοι σε αυτό αλλά και σε άλλα κινήματα ζωής και ύπαρξης όπως και το μεταναστευτικό δεν χρειάζεται να είμαστε ψιλικατζήδες διότι δεν στεκόμαστε αλληλέγγυοι για να στρατολογήσουμε να ιδεολογικοποιήσουμε να τα κάνουμε κομμουνιστικά ή αναρχικά αλλά για να “αποφυλακίσουμε” και να “αποφυλακιστούμε” μαζί με την κοινωνία από τα ορατά και αόρατα δεσμά.

Είμαστε ακόμη στη ροή των εξελίξεων και ας δράσουμε σαν ουσιαστικοί αντιεξουσιαστές και κυρίως σαν πραγματικοί αντιφασίστες.

Όπως και νάχουν τα πράγματα είτε από κοντά είτε από μακριά εμείς θα απολαμβάνουμε κάθε χρόνο το χαμογελαστό πλήθος του pride γιατί θα μας θυμίζει τη χαρά του **επιζήσαντα** και την απελευθέρωση του **σώματος**